

[PROCNY *ai*

G sg f procn(e)j.

Sł stp brak, Cn s.v. strzała procna spora, Linde XVII w. (z Cn).

Przymiotnik od „proca”: należący do procy; przen:

Wyrażenie: »ręka [= uchwyt] procna«: Lecż będzie dułżá páná mego zwiázána w zwiázce żywych v Iehowy Bogá twego/ zás dułżę nieprzyiaćioł twoich wyłtrzeli łproce. (marg) z poyśrzodku ręki procney. (-) [in medio sedis] BudBib 1.Reg 25/29.

AN